

**IPS CIPRIAN
ARHIEPISCOPUL BUZĂULUI ȘI VRANCEI**

**CUVÂNT PASTORAL LA PRAZNICUL
NAȘTERII DOMNULUI, 2023**

Hristos Se naște din nou, într-o lume însângerată

† C i p r i a n

prin harul lui Dumnezeu

Arhiepiscop al Buzăului și Vrancei

Cinstitului nostru cler, cinului monahal

și dreptcredincioșilor creștini din Eparhia noastră,

har și pace de la Dumnezeu, iar de la noi, părintească binecuvântare!

**Preacuvioși și preacucernici părinți,
Preacuvioase maici și iubiți credincioși,**

Au trecut mai bine de două milenii de când, prin bunăvoința lui Dumnezeu-Tatăl și prin lucrarea tainică a Preasfântului Duh, S-a zămislit după trup și S-a născut ca om Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, din pântecel preacurat al Sfintei Fecioare Maria, împlinindu-Se astfel planul din veci hotărât în Sfatul Preasfintei Treimi (Efeseni 3,11), pentru izbăvirea omului din robia păcatului și a morții. Era, în sfârșit, dezlegată *taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută* (cf. Romani 16, 25; Efeseni 3, 9) a trimerii lui Mesia pe pământ, potrivit făgăduinței divine făcute protopărinților Adam și Eva (Facerea 3, 15), Căruia profeții vechi-testamentari I-au prevestit atât Nașterea cea mai presus de fire în Bethleemul Iudeei, cât și Sfintele Pătimiri, moartea jertfelnică pe Crucea Golgotei, preaslăvita Sa Înviere din morți și Înălțarea cu trupul la ceruri, toate acceptate și asumate de bunăvoie, din iubire infinită și necondiționată față de noi, oamenii păcătoși și neascultători.

Pentru toate aceste evenimente cruciale din istoria mântuirii neamului omenesc, creștinii primelor veacuri au rânduit zile speciale de sărbătoare, confirmate ulterior de Sfinții Părinți ai Bisericii, pe parcursul cărora, prin rugăciune în comuniune la Sfânta Liturghie, dar și prin faptele concrete ale iubirii aproapelui, aduceau prinos de recunoștință și doxologie Preamilostivului Dumnezeu, pentru toate darurile și binecuvântările revărsate asupra lor, din momentul restaurării omului și a creației întregi, prin întruparea Logosului în istoria umanității. Dintre aceste popasuri duhovnicești, cele care au marcat pentru totdeauna gândirea și simțirea celor însemnați cu numele lui Hristos sunt *Nașterea și Învierea Domnului*, Crăciunul și Sfintele Paști, două praznice împăratești așteptate cu mare bucurie de toți creștinii de pe planetă, cărora li se oferă posibilitatea de a-și confirma și reafirma identitatea și calitatea lor de ucenici, prieteni și frați ai Fiului lui Dumnezeu, devenit și Fiul Omului, Care *ne-a dăruit puterea de a ne face și noi fii ai lui Dumnezeu, după har* (cf. Ioan 1, 12).

Însă, pentru a ne învrednici să înțelegem și să trăim cât mai autentic creștinește taina înomenirii lui Dumnezeu și a îndumnezeirii omului în Persoana Mântuitorului Iisus Hristos, Biserica ne-a pus la îndemână mijloacele spirituale de primenire a sufletului, prin post, rugăciune, meditație, fapte de milostenie, nevoițe ascetice, pocăință și mărturisirea păcatelor în Taina Sfintei Spovedanii, astfel încât, la praznicul *Nașterii Domnului*, Pruncul dumnezeiesc, născut odinioară în ieslea Bethleemului și merit să Se nască perpetuu, în chip duhovnicesc, în sufletele celor ce au primit credința în El, să poată intra și în camera noastră lăuntrică, luminându-ne mintea și încălzindu-ne inima cu strălucirea dumnezeirii Sale. Pentru că doar *„atunci când omul își curăță inima și este iluminat, Îl primește în interiorul său pe Hristos și **Îi simte mișcările de prunc**, spune Sfântul Simeon Noul Teolog. *Hristos Se zămislește în om ca un prunc, după care Se naște în el prin virtuți*¹.*

Desigur, sărbătoarea *Nașterii Domnului*, înfrumusețată de creștini, an de an, cu multiple și diverse manifestări culturale și tradiționale, din care nu lipsesc colindele, bradul și darurile de Crăciun, destinate îndeosebi copiilor și oamenilor

---

¹ Sf. Simeon Noul Teolog, „Cartea discursurilor etice. Discursul 1, 10”, în: *Discursuri teologice și etice. Scrieri I*, trad. Diac. Ioan I. Ică jr, Ed. Deisis, Sibiu, 1998, pp. 143-148, apud Arhim. Hierotheos Vlachos, *Predici la marile sărbători*, trad. Daniela Filioareanu, Ed. Cartea Ortodoxă / Egumenița, Galați, 2004, p. 47.

nevoiași, se distinge în rândul celorlalte sărbători din cursul anului bisericesc prin atmosfera de bucurie și speranță ce cuprinde sufletele tuturor oamenilor, aflați într-o stare de sfântă așteptare a coborârii lui Dumnezeu pe pământ. Iar aceasta se datorează faptului că, prin Nașterea lui Hristos – spune Sfântul Ioan Gură de Aur –, „*legătura cea veche s-a dezlegat, diavolul s-a rușinat, moartea s-a stricat, raiul s-a deschis, blestemul a pierit, păcatul a fost îndepărtat, înșelăciunea s-a înlăturat, adevărul a venit din nou și cuvântul cucerniciei se vestește pretutindeni și lucrează. Îngerii cu oamenii comunică, iar oamenii cu îngerii vorbesc cu îndrăzneală. Pentru ce? Pentru că a venit Dumnezeu pe pământ și omul este în cer. A venit pe pământ, fiind întreg în ceruri; și, întreg fiind în cer, este întreg și pe pământ*”².

Dincolo de dimensiunea sa anamnetică sau aniversară, referitoare la faptul istoric incontestabil al nașterii lui Iisus, fiul Mariei și al lui Iosif din Nazaretul Galileei, petrecut pe vremea regelui Iudeei, Irod cel Mare (37 î. Hr. – 4 d. Hr.), și a primului împărat roman, Octavian Augustus (27 î. Hr. – 14 d. Hr.) – consemnat ca atare în actele oficiale ale templului din Ierusalim –, praznicul *Nașterii Domnului* are, în primul rând, un caracter duhovnicesc-mistagogic, sugerat atât prin străduința dreptcredincioșilor creștini de a priveghea în noaptea sfântă de Crăciun, cât mai ales de dorința lor sinceră de a se uni cu Hristos, prin împărtășirea cu Sfântul Trup și Scumpul Său Sânge, la ospățul euharistic din timpul Sfintei Liturghii, în ziua de 25 decembrie. Aceasta este sau trebuie să fie gândirea creștină autentică a unui credincios conștient și responsabil de identitatea sa față de șansele binecuvântate pe care i le oferă Dumnezeu, în perspectiva îndreptării, îmbunătățirii și sfințirii vieții sale, prin harul Preasfântului Duh. Toate cele premergătoare zilei de Crăciun capătă sens doar în măsura în care creștinul își dorește cu adevărat și se străduiește să fie un om bun, milostiv și iubitor față de aproapele său, indiferent de apartenența etnică și religioasă a acestuia.

Dreptmăritori creștini,

---

² Sf. Ioan Gură de Aur, *Predici la sărbători împărătești și cuvântări de laudă la sfinți*, trad. Pr. Dumitru Fecioru, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2002, pp. 9-10.

Din mărturiile Sfinților Evangheliști, precum și ale unor istorici iudei și romani trăitori în secolele I și al II-lea d. Hr., precum Iosif Flaviu, Pliniu cel Tânăr, Tacit și Suetoniu, Domnul nostru Iisus Hristos S-a născut în vremuri de grele încercări pentru poporul evreu, a cărui țară intrase sub stăpânirea Imperiului Roman încă din anul 63 î. Hr. Domnia despotică a regelui Irod cel Mare, a cărui cruzime avea să-l îngrozească și pe împăratul de la Roma, a presupus multă vărsare de sânge și teroare în rândul populației iudaice, de care nu au scăpat nici unii membri ai familiei sale. Teama de a nu fi detronat l-a determinat pe Irod să ordone până și uciderea unor prunci nevinovați din Bethleem și din satele aflate în proximitatea acestuia, între care spera să Se numere și Pruncul Iisus, *noul rege al iudeilor, cum fusese numit de către magii de la Răsărit* (cf. Matei 2, 2), veniți la Ierusalim pentru a I se închina și a-I oferi daruri simbolice de aur, smirnă și tămâie, ca o recunoaștere a triplei Sale demnități de Împărat, Dumnezeu și Mare Preot.

Fără a mai socoti indiferența și lipsa de compasiune a locuitorilor din cetatea lui David față de Sfânta Fecioară și de bătrânul ei logodnic, care au fost nevoiți să se adăpostească într-o peșteră de dobitoace, pentru nașterea Pruncului dumnezeiesc, încercarea lui Irod de a suprima viața Celui ce venise pe lume *ca să dăruiască oamenilor viață veșnică* (cf. Ioan 10, 28) este cea dintâi primejdie de moarte în care S-a aflat Dumnezeu-Omul, Iisus Hristos, dar din care a fost salvat grație proniciei Părintelui ceresc, descoperită în vis Dreptului Iosif (cf. Matei 2, 13), în porunca de a-și duce familia în Țara Egiptului. În aceste circumstanțe, Fiul lui Dumnezeu avea să experimenteze pe pământ, încă din primele luni ale vieții Sale ca Om, privațiunile statutului de pribeag sau refugiat în țări străine, ceea ce ar putea constitui o mângâiere pentru refugiații zilelor noastre, din Ucraina sau din Orientul Mijlociu, care au fost nevoiți să-și părăsească locuințele și patria, din cauza unor războaie nedrepte, și să apuce calea pribegiei, asemenea lui Iisus, pentru a-și salva viețile.

Dacă ne gândim la legile discreționare după care guvernau în vremea aceea conducătorii politici și militari – în toate țările, nu doar în Imperiul Roman –, nu este prea greu să ne imaginăm panica, frica, țipetele și durerea sfâșietoare a mamelor care-și vedeau copiii măcelăriți, la porunca unui suveran criminal și însetat de sânge. În acel context, se poate spune că *pruncii care erau în*

Bethleem și în hotarele lui, de doi ani și mai jos (Matei 2, 16), uciși de cruzimea lui Irod, au fost primii mucenici ai lui Hristos, înainte de întemeierea Bisericii; neapucând să primească botezul creștin, „din apă și din Duh” (Ioan 3, 5), cei 14.000 de prunci au primit botezul sângelui, împărtășindu-se astfel din sfințenia lui Dumnezeu, drept care și sunt pomeniți în data de 29 decembrie, în preajma sărbătorii *Nașterii Domnului*.

Scrutând cu ochii minții tabloul înfricoșător al uciderii pruncilor din Bethleem – astăzi, oraș aflat în teritoriile Autorității Palestiniene – nu putem ignora realitatea cumplită a uciderii miilor de prunci, copii, mame, bătrâni bolnavi și neputincioși, victime nevinovate ale unui așa-zis război, declanșat în condiții încă neelucidate, dar cu consecințe tragice în ambele tabere ale conflictului militar aflat încă în desfășurare, aproape de Locurile Sfinte binecuvântate de Domnul Iisus Hristos. Urmărind la televiziune imaginile îngrozitoare ale bombardamentelor din Fâșia Gaza, cu trupuri de copii mutilate de explozii și acoperite de ruinele blocurilor dărâmate, înțelegem acum și mai bine semnificația cuvintelor profetice ale proorocului Ieremia, rostite în urmă cu șase secole înainte de Hristos, referitoare la pruncuciderea ordonată de Irod: „*Glas în Rama s-a auzit, plângere și tânguire multă; Rahela își plânge copiii și nu voiește să fie mângâiată, pentru că nu mai sunt*” (Ieremia 31, 15; Matei 2, 18).

Din nefericire, așa s-au petrecut lucrurile de-a lungul veacurilor și vedem că astfel se petrec și în zilele noastre. Pruncul Iisus a fost totdeauna urmărit și persecutat de cei fără de lege, de „irozii” însetați de sânge ai fiecărei epoci istorice, care n-au putut înțelege nici taina iubirii Sale dumnezeiești față de toți oamenii, nici mesajul de pace cântat de îngeri în noaptea Sfintei Sale Nașteri: „*Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire*” (Luca 2, 14), ce răsună, an de an, ca o bună-vestire, pe care ne-o dorim să se împlinească, la propriu, cât mai curând. Numai că „*pacea pe care o cântau îngerii* – explică mitropolitul Ierotheos Vlachos – *nu era o pace socială, adică lipsa războiului, ci întruparea și prezența lui Hristos. Nu au cântat o **pace care avea să vină în viitor, ci pacea care a venit în lume odată cu Nașterea lui Hristos, fiindcă, prin întruparea Sa, Hristos l-a împăcat pe om cu***

Dumnezeu, cu aproapele său și cu sine însuși, tocmai pentru că în Persoana Cuvântului firea dumnezeiască s-a unit cu cea omenească³.

De altfel, Mântuitorul Însuși, îmbărbătându-și ucenicii, înainte de Sfintele Sale Pătimiri, prin cuvintele: „*Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu*” (Ioan 14, 27), a ținut să nuanțeze adevărata semnificație a cuvântului „pace”, dându-ne de înțeles că aceasta nu este un simplu concept filosofic sau un construct social-politic, ci un *dar al Duhului Sfânt* (cf. Galateni 5, 22), care se identifică, ființial, cu *Domnul păcii* (cf. Isaia 9, 6). Or, pacea oferită de conducătorii marilor puteri ale lumii, una declarativă și înșelătoare, bazată pe celebrul dicton: „*dacă vrei pace, pregătește-te de război*”, este totalmente diferită de cea dăruită nouă de Hristos și, evident, contrară atât poruncilor Sale evanghelice, cât și preceptelor religioase ale necreștinilor, referitoare la dreptul divin al fiecărui om la viață, sănătate și libertate.

Se pare, însă, că mai-marii lumii acesteia, „*care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit făpturii în locul Făcătorului*” (Romani 1, 25), mizând pe bogățiile lor materiale sau financiare și crezându-se atotputernici și singurii stăpâni ai planetei, n-au reușit sau nu vor să înțeleagă adevărul că **orice ființă umană poartă în sine chipul lui Dumnezeu** și, în consecință, cel ce atentează la viața omului, de fapt, urmărește să-L ucidă pe Dumnezeu Însuși, indiferent cum Îl definește, din perspectiva celor mai cunoscute religii monoteiste. Se știe că au mai încercat s-o facă, atunci când L-au răstignit pe Crucea Golgotei, dar au eșuat lamentabil, de vreme ce Hristos Domnul, biruind moartea și pe diavol cu puterea iubirii Sale dumnezeiești, a înviat din morți și continuă să trăiască în sufletele tuturor celor care s-au unit cu El prin Taina Sfântului Botez și care constituie Trupul Său tainic, adică Sfânta Biserică.

Iubiți fii sufletești,

Cunoscând circumstanțele în care își duc traiul de azi pe mâine semenii noștri, supuși unui asediu neconținut, soldat în fiecare zi cu zeci de morți și distrugerii materiale, conștientizăm cu toții că, în fața amenințărilor de tot felul

---

³ Arhim. Hierotheos Vlachos, *Predici la marile sărbători*, p. 29.

la adresa păcii și sănătății oamenilor, nu avem altă scăpare decât la Hristos Domnul, numit de proorocul Isaia și *Emanuel*, care se tâlcuiește: „*Cu noi este Dumnezeu*” (Isaia 7, 14; Matei 1, 23). Iar acest adevăr ar trebui să fie suficient de mângâietor și încurajator încât să nu se tulbure inimile noastre *ca ale celor care nu au nădejde* (I Tesaloniceni 4, 13). Desigur, nu avem puterea fizică de a opri dezlănțuirea răului asupra omului și a creației lui Dumnezeu, nici ca persoane, nici ca popor, însă putem împlini ceva mult mai important și folositor nouă și semenilor noștri, și anume: **să sporim în rugăciunea** către Milostivul Dumnezeu, cerându-I să dăruiască înțelepciune și gânduri bune celor investiți cu puterea lumească de a chivernisi ordinea și pacea între popoare; **să ne străduim a dobândi pacea** cu noi înșine, cu aproapele nostru și cu Dumnezeu, Părintele ceresc al tuturor oamenilor, luând aminte la cuvintele Mântuitorului Hristos: „*Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema*” (Matei 5, 10), ceea ce înseamnă că omul împăcat cu sine însuși va simți comuniunea de iubire în Hristos și cu aproapele său, indiferent de neamul și credința lui religioasă, iar „*pacea lui Dumnezeu, care covârșește orice minte*” (Filipeni 4, 7), va sălășlui în inimile amândurora; apoi, cunoscând adevărul că omul nu se identifică exclusiv cu trupul material supus stricăciunii, ci are și suflet nemuritor, este esențial ca, în timpul vieții pământești, **să ne îngrijim permanent atât de sănătatea trupească, cât mai ales de cea duhovnicească**, procurându-ne hrană pentru suflet din cuvintele dătătoare de viață ale Evangheliei lui Hristos și împărtășindu-ne cât mai des cu „*medicamentul nemuririi*”, respectiv cu Sfântul Trup și Scumpul Său Sânge.

Din nefericire, anul acesta, sărbătoarea *Nașterii Domnului* este umbrită de suferințele a mii de oameni îndoliați, care-și plâng copiii, frații și părinții uciși în războaie iraționale, inutile și condamnabile, menite să sporească și mai mult teama, confuzia, scepticismul și nesiguranța zilei de mâine. Dar să nu uităm că noi *suntem fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Iisus* (cf. Galateni 3, 26) și nu trebuie să ne pierdem speranța în purtarea de grijă și ajutorul lui Dumnezeu. Chiar dacă **Pruncul dumnezeiesc Se naște din nou, într-o lume însângerată**, asemenea celei din vremea lui Irod, știm că numai El poate risipi întunericul necunoștinței și umbra tristeților, cu lumina cea neapropiată a dumnezeirii Sale. De aceea, bucurându-ne de praznicul luminos al Nașterii lui Hristos, să ne străduim a petrece sfintele sărbători de Crăciun, Anul Nou și

Bobotează în pace și cu sănătate, cuprinzându-i în gândurile și rugăciunile noastre și pe cei care, din diferite pricini, nu se pot bucura deplin alături de cei dragi. Tuturor vă doresc **sărbători liniștite și fericite, întru mulți și binecuvântați ani! Amin!**

Al vostru de tot binele doritor și către Hristos Domnul rugător,

† C i p r i a n

Arhiepiscopul Buzăului și Vrancei